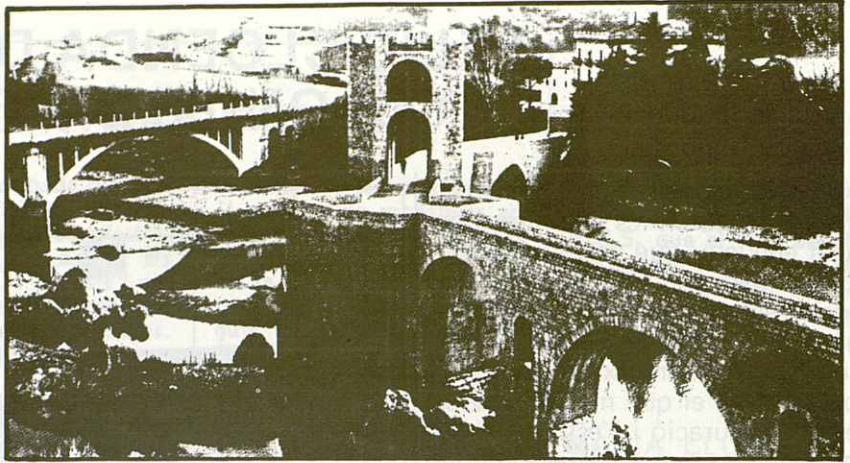

d'arribar els primers al poble a fi de, ara ells, donar la benvinguda a llurs fills al nostre poble. S'arribà a La Roca a les 7 menys quart i mitja hora després ho feren els dos autocars amb els nanos amb les seves motxiles i sacs de dormir que apilotats al centre de la plaça sant Jordi es convertiren en punt de referència per a fer la gran rotllana on tots, pares i joves donant-se les mans, cantàrem el " Cant dels adéus", una gran rotllana plena d'emoció i alegria, donant així per finalitzades les colònies d'enguany que pel que hem pogut comprovar han esdevingut un gran èxit en tots els seus aspectes: cultural, humà i verament cristià, contribuint una vegada més a enfortir llaços d'amistat i germanor dintre la nostra població.

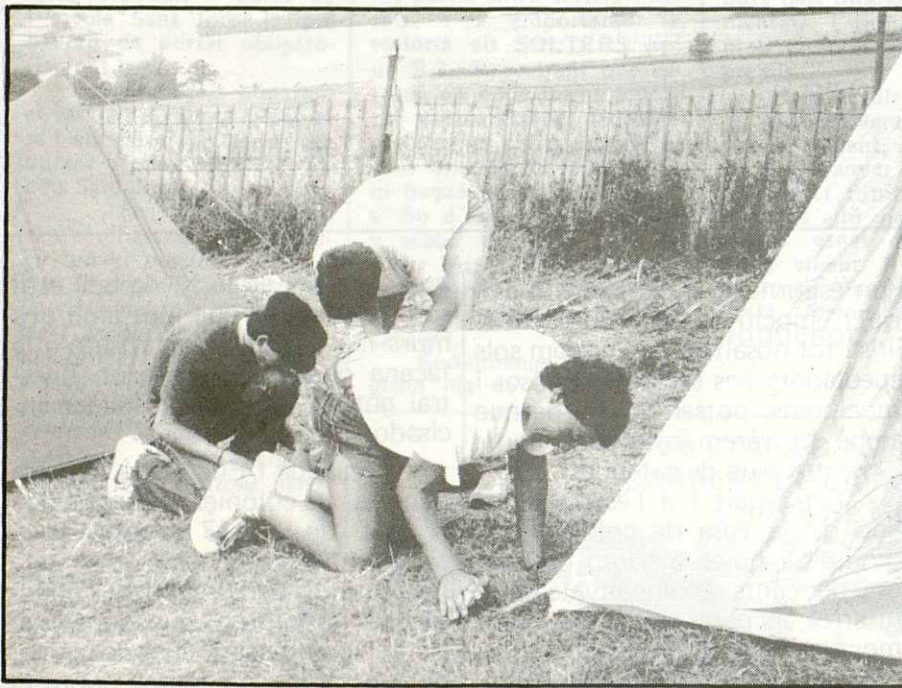

Una bonica vista de Besalú, on enguany hi han anat de colònies força nois de La Roca.

Benvinguts doncs, tots ple-
gats, i fins a l'any vinent si a | Déu plau.

Juli G. Valls

LA ROCA A TAIZE

Els tres joves de La Roca (Josep M. Planaç, amb gorra, Jordi Sené, en primer pla, i Xavier Huertas) que han anat a Taizé, munten la seva tenda.

Ja feia temps que el mossén intentava fer una sortida a Taizé. Què és Taizé? Doncs una petita població de la Borgonya francesa, d'uns 300 habitants. Allí s'hi va refugiar un home excepcional, **Roger Schutz**, i l'any 1947 hi va començar la seva gran aventura: crear un lloc de reconciliació. Es la seva dèria: que els homes sàpiguen retrobar els camins de diàleg per fer espais de pau. Re-

conciiliar-se amb si mateix, reconciliar-se amb els demés, reconciliar-se amb Déu a través de Jesucrist i l'Església. Com se menja això?. Oració, reflexió, exigència de compromís, buscar en petits grups el lloc on crear un espai de reconciliació segons la fórmula que ells més usen. Vet aquí Taizé.

A partir de l'any 68, si no recordo mal, es varen començar

les trobades juvenils d'estiu. Al matí, a les 7.30, comencen a tocar les cinc campanes que fan desvetllar els campaments, doncs, gairabé tothom dorm en tendes. Els serveis de lavabos i dutxes estan a l'aire lliure. Vull dir que has de sortir de la tenda. I és bonic veure a les 7.30 com els diligents cap als serveis per afeitar-se i rentar-se. Es el primer bon dia. Mentre les campanes van tocant, gairabé uns deu minuts, pels dormilegues. A les 8 oració del matí. L'esquema no varia gaire entre l'oració del matí; la del migdia, a les 12.30, o la del vespre a les 19.30. Un cant repetitiu, que ambienta el temple, una lectura de la Bíblia en diverses llengües, uns deu minuts de silenci, el cant triomfant de l'alel-luia, les peticions, també cantades, i el cant de comiat, mentre la gent va sortint. Es curiós que no es té pressa ni per entrar ni per sortir. A l'església no hi ha ni bancs ni cadires, sinó una gran moqueta on s'hi està aghollat a l'estil àrab, és a dir, assegut sobre els talons; o simplement assegut al terra. T'hi sents a gust fent oració; no se't fa pesat. Entre els cants i la novetat et passa l'estona i tens ganes de repetir.

A les 9 esmorzar, a l'estil francès, i a les 10 primera trobada general de grups: un centenar de persones. Es prepara el punt del dia, i acte seguit, fins a les dotze,